

Bakalářská práce „Vztah etiky a víry u Srena Kierkegaarda a Emmanuela Lévinase“ se zabývá vztahem jedince k druhým lidem a jeho vztahem k Bohu či transcenci. Práce se zaměřuje na vzájemnou provázanost těchto dvou vztahů a na jejich existenciální význam pro jedince, který nenachází sebe-porozumění a sebe-uskutečnění v temporalitě a konečnosti světa. Kierkegaard a Lévinas vnímají odlišně vzájemné postavení etiky a víry, pro Kierkegaarda je etika podřazená absolutnímu nároku víry, pro Lévinase je sama absolutní autoritou. Problematickým bodem je zejména Kierkegaardova „teleologická suspenze etiky“, kterou Lévinas odmítá jako nemorální. Konfrontace jejich odlišného pojetí zároveň odhaluje řadu analogií a společných motivů, které jsou v práci detailněji rozebrány. Oba myslitelé se staví proti všezahrnujícím konceptům západního myšlení a zdůrazňují důležitost vztahu k transcenci, která jedince odkazuje k vyšší realitě a vyvazuje ho ze svazující sobeckosti jeho existence. Práce uvádí i Lévinasovy argumenty proti Kierkegaardově filosofii a naznačuje, jak by mohl dánský filosof odpovědět na tuto kritiku. Opakujícím se motivem je i souvislost mezi povinností (etickou či náboženskou) a osobní svobodou, které oba myslitelé vnímají jako úzce spjaté. V závěru práce je rozebrána důležitost lásky pro naplnění těchto povinností a také vztah mezi láskou k Bohu a etickým vztahem mezi lidmi, které se podle určitého chápání etiky v Kierkegaardově díle mohou dostat do rozporu, zatímco v Lévinasově pojetí vylučuje láska jakékoli porušení etických zásad.